

1. čtení: Řím. 8,12-17

text: Lk 17,11-19

Tři kroky víry

„Nikdo z nich se nenašel, kdo by se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?“
Na první poslech se zdá, že se jedná o jednoduchou otázku, na kterou se nabízí jasná odpověď: „Ne, Pane. Ti ostatní se nevrátili, protože jsou to obyčejní nevděčníci.“ Ale je to opravdu tak jednoduché? Byla skutečně nevděčnost tím hlavním, co jim zabránilo, aby přišli k Ježíši a poděkovali tak Bohu za své uzdravení? Nebylo to spíše něco, co často brání i nám v tom, abychom se více radovali z víry, že známe svého skutečného zachránce - Spasitele, a abychom chválili Boha za vše dobré, co nám dal?

Ježíš mnohokrát ukázal, jak se o tom píše v evangeliích, že rozkazuje nemocem a všemu, co člověka ohrožuje a všeho poslouchá. Slyšeli jsme dnes z evangelia, že Ježíš Kristus uzdravil deset lidí, kteří trpěli velice krutou nemocí, díky níž byli nešťastní oni i jejich okolí, ztratili naději a dokonce i domov a Boha. Oni však najednou přestali být nešťastní a bez naděje. Začali volat, víra se v nich probudila. To je těžký krok vpřed. To je velmi důležitý krok vpřed, ale je jen první. Řekl jim, že opět mohou mezi lidi, mít svůj domov, práci, naději, Boha. Řekl jim hodně či málo. On je ihned na místě jako mnoho jiných neuzdravil. Oni však svou víru, která se v nich probudila, nezhodili, oni svou naději nezradili. Udělali ještě druhý krok vpřed a díky tomu poznali, že jsou zdraví. Jeden z nich, jakmile zjistil, že je zdrav, udělal z radosti ještě třetí krok. Vrátil se k Ježíšovi a radostně mu děkoval a změnil tak celý svůj život. Těch ostatních devět šlo dál a poslušně splnilo, co jim Ježíš přikázal: „Jděte se ukázat kněžím.“ Toho, kterému uvěřili, že je uzdraví, také chtějí poslušně poslouchat.

Podívejme se na jejich jednání tak, jako bychom to byli my sami. Mohli bychom pak říci, že svou vděčnost chtěli projevit tím, že se co nejrychleji zapojí do společenského i náboženského uspořádání, budou plnit dobře své rodinné i pracovní i náboženské povinnosti, že se znovu integrují do života. dobře víme, že je lehké podlehnout rychlému tempu, uspěchanému životu, plnění povinností, neustálému řešení životních plánů a starostí. Ale v Ježíšových slovech cítíme, že se velice divil chování většiny - těch devíti. Ježíš vyjádřil svůj obdiv a uznání nad tím jedním, kterého jeho radost z uzdravení přinutila se obrátit a jít zpět odkud vlastně vyšel.

Znamená to snad, že poslušné plnění příkazů a cílevědomé naplňování svých životních plánů je špatné? Jistě ne. Tedy jistě ne, pokud vím to nejdůležitější, co bych měl za každou cenu vědět. Jak zjistím, co je to? Může nám být příkladem ten jeden z evangelia, který se dokázal zastavit a podívat se nazpět do svého života. Pro něho bylo nejdůležitější to, co mu pomohlo. Nejen, že se k Ježíšovi vrátil, ale on ho hledal, dokud ho nenalezl. Vyplatilo se mu to. Ten jeden uslyšel od Ježíše to, co ostatní nevěděli. A pokud Ježíše nevyhledají, nedoví se to nikdy.

Každý z nás potřebuje takové chvíle, kterému umožní zastavit se a uvědomit si, co doopravdy pomáhá. Naučit se, že život je jen možnost poznat, co je důležité. Život není samozřejmost ani možnost, jak rychle spěchat a neohlížet se a nepřemýšlet. Tomu se můžeme naučit. Naučit se to tak, že nejprve každý sám sobě a pak i jeden druhému budeme připomínat důvody ke vděčnosti a komu máme být vděční. V tom smyslu jsou zcela na místě bohoslužby. Tatam bude náboženská forma a lidská přetvářka a naše zbožnost se stává zcela věčná. A navíc – v jejím středu zůstává Ježíš, zachránce. O víru skrze lásku, právě o životní vděčnost nakonec jde v kostele i mimo něj. Jen tomu jednomu nakonec Ježíš řekl: Vstaň a jdi, tvá víra tě zachránila. Deset uzdravených, ale jen jeden zachráněný. Neztraťme tedy aspoň tu jednu desetinu, žijme vděčně a v lásce. Taková víra zachraňuje. Amen.